

NOMBRE TIVO

Ciutadella *

COMIX - NOTÍKIES - ROCK - POESIA - ART...

Crítiques & Suggerències: A PARTAT 453

PROGRAMA de FESTES

Portada & Contraportada per CHULET
Acudits

EDY-TORIAL per l'empresa

TV-SQUITX

"Mi Estrella" Poema per Rafi

Pàgina Musical i poema per Bibi

COMIC 2000 per FRANCIS & FLAY.

Contre el monopoli de TABACOLERA...

(Cultiu alternatiu de la Manigüana) per Didac

Més poemes d'en Damià

CONTE: "El extraño caso del pelo lila" per Nando

Més acudits per Francis.

COMIX: Super. Héroes per David

Darrers Dies per Arnau Socias

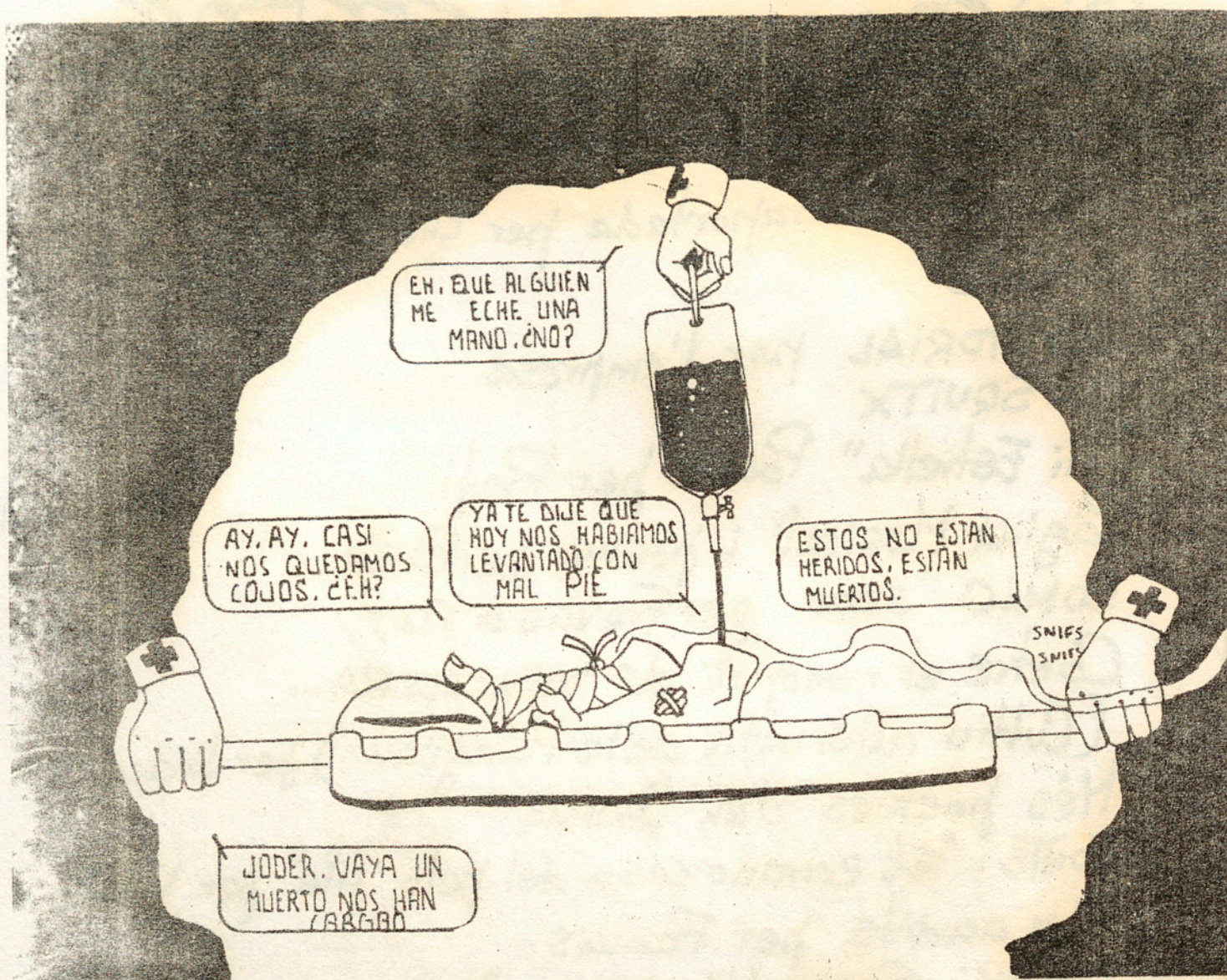
SUGERENCIES per a disfressarse..

TAROT per CHULET

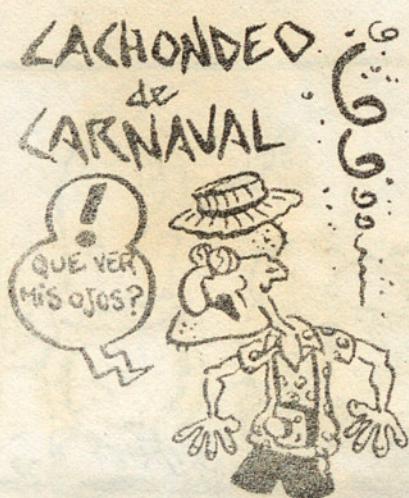
Volumetria dels espais per Damià

COMIAT —

CARNAVAL 84

TV. SQUITX

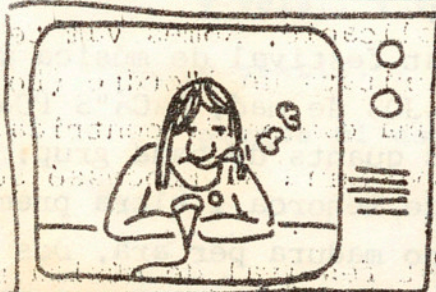
CIUDADELA
DOS DIAS
DESPUES
DE LA
PUBLICACI
ON DEBER
FANZINE
SQUITX
A. GRAMEL
DIMITEN

LOS TRES CAMELOS OFICIALES EN
DICHA LOCALIDAD, ALEGANDO: OFFFF!

EL MINISTRO
DE CULTURA
SE DIRIGE
A LA PLAYA
DE PALMA DE
LAS CANARIAS
- PARA OBTEN
ER NUEVAS
IDEAS SOBRE

EL COMPORTAMIENTO HUMANO EN EL
SOL, PARA ARREGLAR LOS PROBLEMAS EN
ANDALUCIA - DICE

EN UN CO
MUNICADO
OFICIAL
EMITIDO
POR LA
S.O.P.A.
(SOCIACION
ORGANIZADA
PORREROS

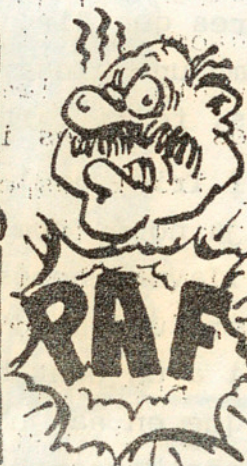
EL PRESIDENTE
DEL GO
BIERNO DICE:
"NO DIMITO
POR NO
AUMENTAR
EL PARO"

(ARREPENTIDOS) INDICAN QUE VAN A
CAMBIAR EL ULTIMO NOMBRE POR
S.O.P.R. QUE SIGNIFICARA LO MISMO
PERO, EN VEZ DE "ARREPENTIDOS"
"REINCIDENTES".

OH!!
B
A
S
I

PAPA!!
PAPA!!
FALTA MOLT PER
ARRIVAR AL CARNAVAL
DE RIO DE JANEIRO?

RAF

CALLA I SEGREIX
NADANT... SI NO VOLS
QUE T FOTI UN ALTRE VENTIL

PER UNA EDITORIAL

El dia de Sant Antoni vam fer la primera esquitxada. El primer nombre va tenir una certa acceptació, potser ens hagin mancat més crítiques, opinions, suggerències perquè ens fessin estímul o reforç de la nostra idea. L'Esquità, no sé si cal dir-ho, està obert a tothom qui tengui coses que esquitàr: malsomnis, queixes, contes, poemes, dibuixos, declaracions d'amor, d'odi, de negoci, o tot altre tipus de declaració com la de la renda.

Com deiem al principi, dia 17 varem sortir al carrer. Al matí exposarem la revista al mercat de l'Hospital, tal vegada fou per l'elevat cost dels garbons i datils, que la gent decidís per l'Esquità, és adir, que si hi ha algun lletraferit que ara ens llegendi i tengui "publiquitis" li recomenem la Diada de S. Antoni, és un bon dia per vendre una publicació. Només vam tenir un breu i educat flicot amb les autoritats de l'ordre (Policia Municipal) que ens feren evachar d'una cantonada centrica, per mor i excusant de que per allà hi passaria sa Processó del Sant i del porquet, misses siguen dites!

Al capvespre realitzarem un modest festival de música moderna, on actuaren els grups TARTAS DE AJOS de Maó, CACA'S POWER, JONKCS de Ciutadella i a la cloenda, uns quants de cada grup; així aclarim malentesos dels redactors de Menorca i altra premsa, perquè la premsa la tenim molt verda i no madura per ara. Des d'aquí volem fer extens un agraïment als grups citats que possibilitaren tal concert. L'Ajuntament ens cedí electricitat, entarimat i permís corresponent, que per açò hi és, vaja! Empero qui fa fer l'agost fou el bar Sa Tasca, perquè molts érem els borratxos arreplegats anoniament i no tingueren l'amabilitat de regalar-nos algunes cerveses i ginets als organitzadors, una altra vegada no anira igual, esperem.

Bé, si teniu res que dir, tenim un apartat de Correus Nº453. Vull acabar amb una glosa de l'Amo Toni de Son Mascaró, sobre es darrers dies, feliç carnaval!

I Triay avui és igual
ja no és com es temps passat,
llavors només veien desfressats
ets últims d'es Carnaval
i a un punt ham arribat
que en sa quarema i tot val,
ses bergantes duen xal
com ses s'avies d'es temps passat. (18.2.78)

★ Mi Estrella ★

Sentada en una nuba de poema,
gozando de un momento sin problemas,
voy subiendo la montaña de la vida
sintiendo que mi estrella es una amiga.
No quiero que la vida se me escape
por eso yo le canto al disparate.
No importa que la gente no comprenda
que mi vida es un sueño de mi estrella
y ni que mi muerte no se sepa
pues allí yo estuve siempre con ella,
y volar, y volar hacia mi estrella
y sentir, y sentir que ella me espera
porque mi estrella tiene alma de poeta.

//////////

MUSICA PER A UN CARNAVAL

Carrers buits, freds, ni mica de soroll; la gent mou el cul i es posa a to, a ritme del que li donen a uests dos famosos Cassinos cada any pel Carnaval; és a dir (en termes musicals) res ! al manco per un amb ganes de marxa i passar-s'ho bé.

Com és normal, cada any, tant Es Cassino Nou com Es Born aniran a veure quin dels dos s'enduu més gent (competició que es basa en veure qui duu l'estrella o figura més rellevant durant el darrer any a nivell nacional). Aquestes figures que, açò sí, almanco de figura en tenen un bon tros , ja podeu veure qui són, després d'un grapat d'anys de desfilar pels " temples recreatius " tipus com en Basilio, Lorenzo Santamaria, Tony Frontiera, Miguel Gallardo, Juan Pardo, etc. I amb sa " prole " aquesta, qui disfruta d'un Carnaval ? Si ! és clar. A lo millor la gent que va al " Ball de ses taulettes " ...

Però la gent, si no tota almanco la més jove, té ganes de rebentar i fotre la moral per terra al qui no li doni marxa. I després, clar està !, se la cerca així com pot; és a dir, que si no li va la marxa de la figura, emprara la figura per a donar-se marxa. I després passa el que li va passar al Jimi " Ojo Negro " (cantant baladístic-rocker) que va arribar a tenir la gent mig adormida i amb ganes d'anar-se'n a casa; però vet aquí que d'entre la gent cansada d'aguantar-lo va sortir, per l'aire, " s'as de bastos " i va anar a ferir-lo en tota la cara del tal Jimi, deixant-li l'ull com indic el mot " negre ". O a la gran Massiel, que li van arribar a pixar damunt, amb gr n eufòria per part del públic.

Per sort, algun any han caigut per aquí grups " potables " que han donat la marxa necessària per ballar o escoltar bon rock (Loner Star, Barrabás, Max B etc) o l'any que varen actuar per primera vegada a Ciutadella els " bilbainos " Satán, que ens varen delectar amb una bona marxeta de rock dur. I també, perquè no, amb la bona música " bolero-melòdica " d'en Bonet de San Pedro, hi ha una bona estona a passar.

Per una altra banda, els grups musicals de Ciutadella, que en principi els cassinos els tenen per a omplir i aixecar el teló, al cap i a la fi són amb els que t'ho passen millor.

Actualment, el panorama musical de grups de rock o pop a Ciutadella, per desgràcia, no és molt extens, ja que es poden comptar, quasi, amb els dits d'una sola mà (Urko, Exodo, Filtro, Cacas Power, Pols - encara que surtin i es ponguin com el sol -, Si Fa Sol i un parell més).

Esperem que les comissions carnavalesques dels dos Cassinos " s'enrollin " millor enguany a nivell de grups musicals i ambientació del Carnaval. I sinó " al carrer, que hi falta gent ". Perquè, com dèiem al principi: carrers buits, freds, ni mica de soroll...

AÇÒ SÓN CARNAVALS !!!

B. Serra.

ets tot un sospitós
rebel d'aquest temps
que voldries marcit
com una flor del diable

ets tot un viciós
amant que enyora
viatges d'adolescència
per Grècia i Egipte

ets amb mi, petit vestigi;
vicissitud corporal
del mínim desig
quan la fell no fa crosta

ets angle per sort
d'un atzar triangulat;
geòmetre d'un amor
antany circumferència

ets i seràs sempre
destí o imitació,
idò, intenta l'origen
llegint a Lluís Racionero/.=

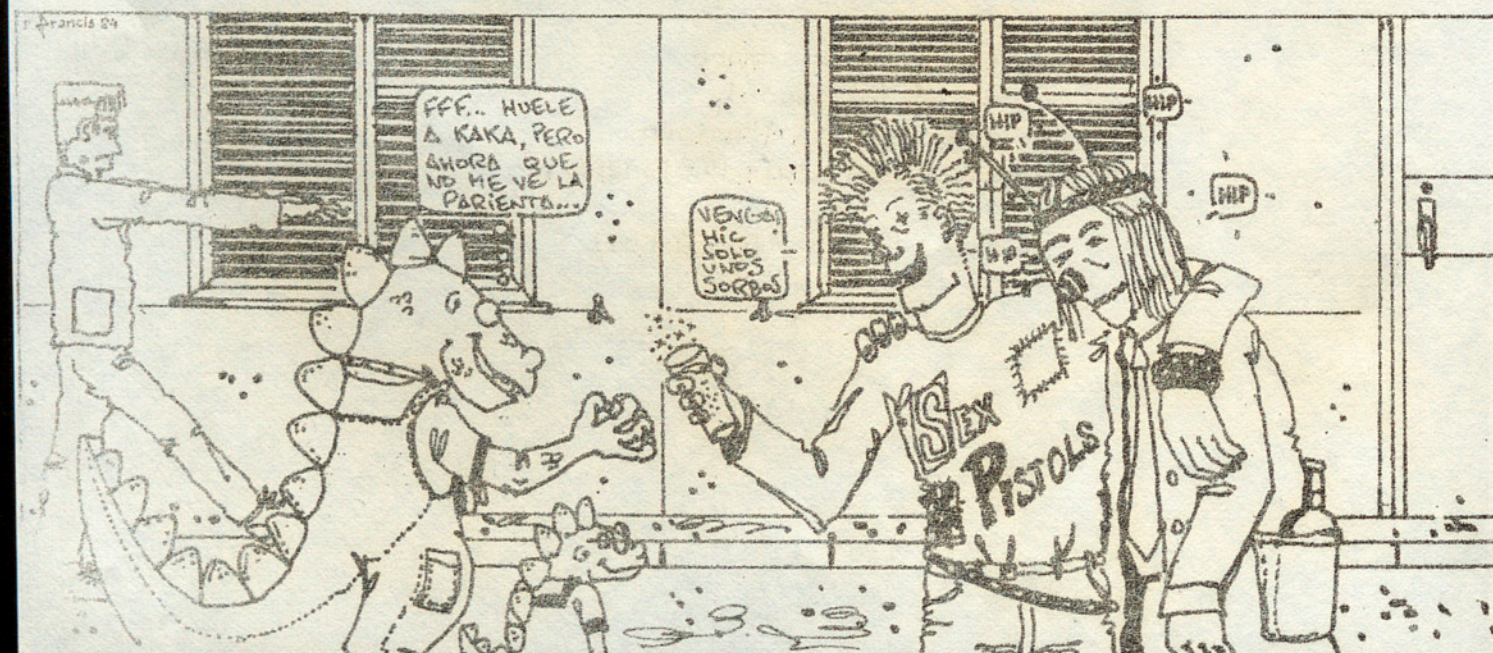
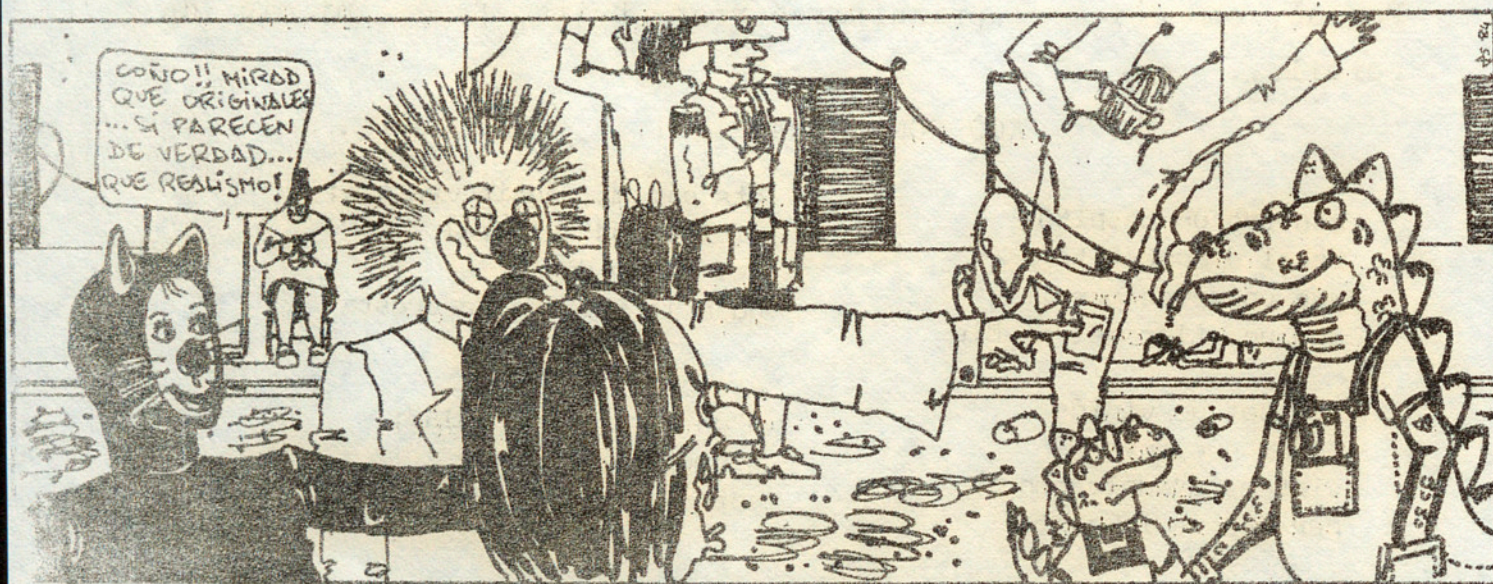
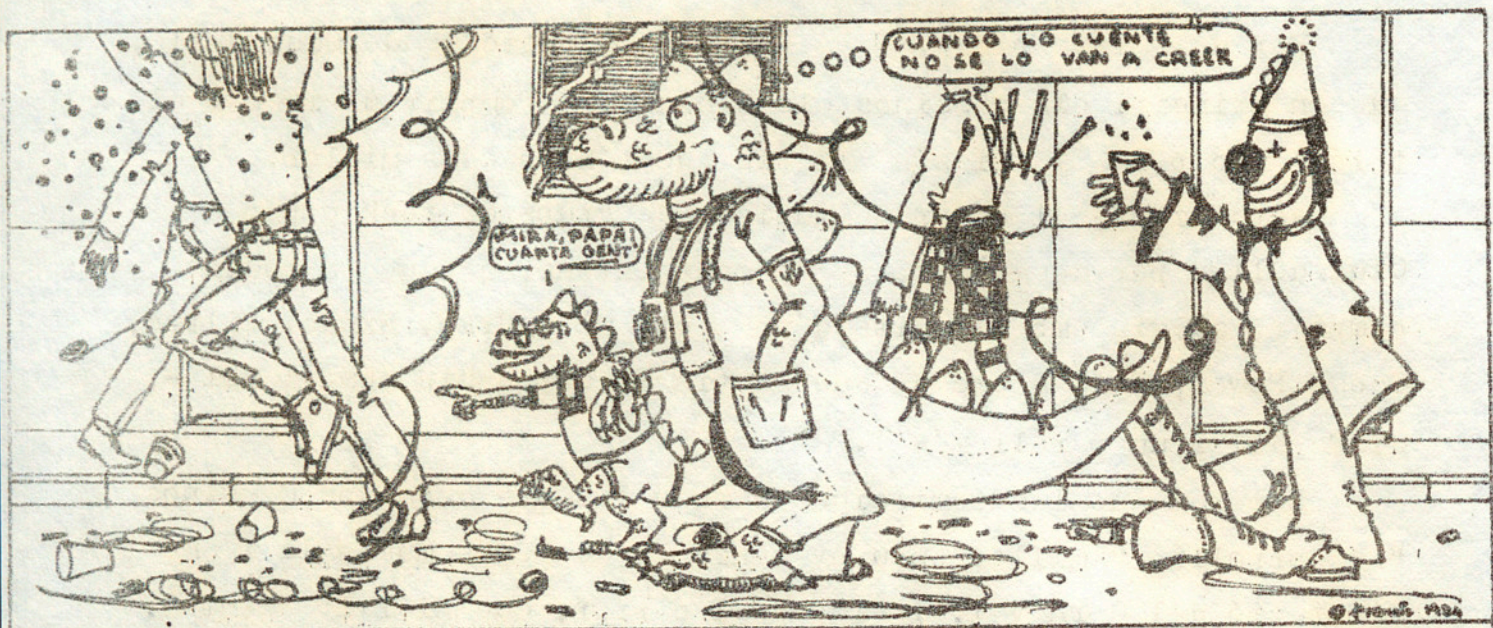
Damià Coll

CARNAVAL 84

GUION + PLAY

DIBUJOS + FRANCIS

© EGUIVA 1984

UUF
VAYA
PELOTAZO
GN

PAPA

A CALARSE
COÑO!!!

PLAS

DISCO

ESPECIAL
CARNAVAL 84

* MASSIEL * JIMMY HENRIKX *
* FLAN SIN NATA, SIN TRO
TOTAL * MECAGOO *
AGOSTO: CATEDRA
Y SU PUTA MADRE

VOY A
MENEAR
EL
RABO...
OO VEA

PAPA... ME
QUIERO IR A
CASA

HASTA
LUGO
COCODRILO NO

NO PASASTE DE CAIMAN
HAASTA LUGO
COCODRILO

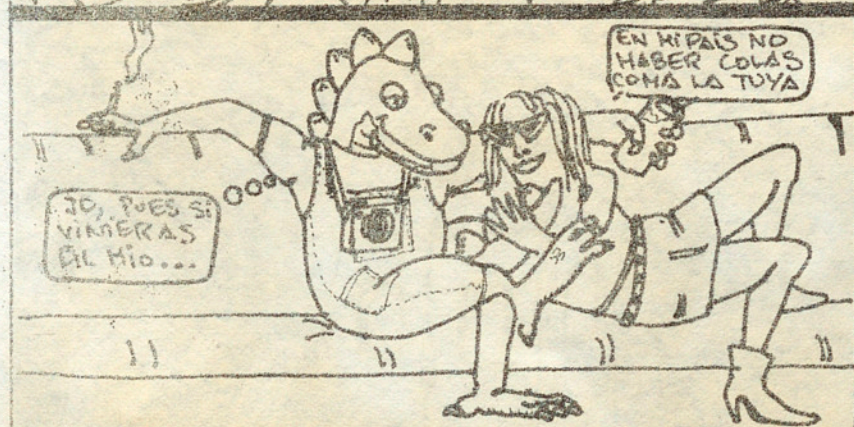
OH, TIO...
QUE COLO-
RINES QUE
TRAES...

SI, UNO?

¡OJO TIO
VAYA UN
DISFRAZ

PAF

SIUU

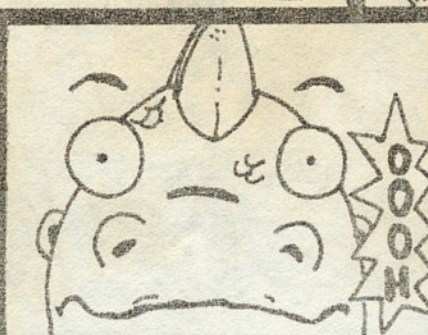

EN MI PAÍS NO
HABER COLAS
COMO LA TUYA

JO, PUES SI
VIMERAS
EL MIO...

OOH...
MMM,
YO VER
COLA
BUENA

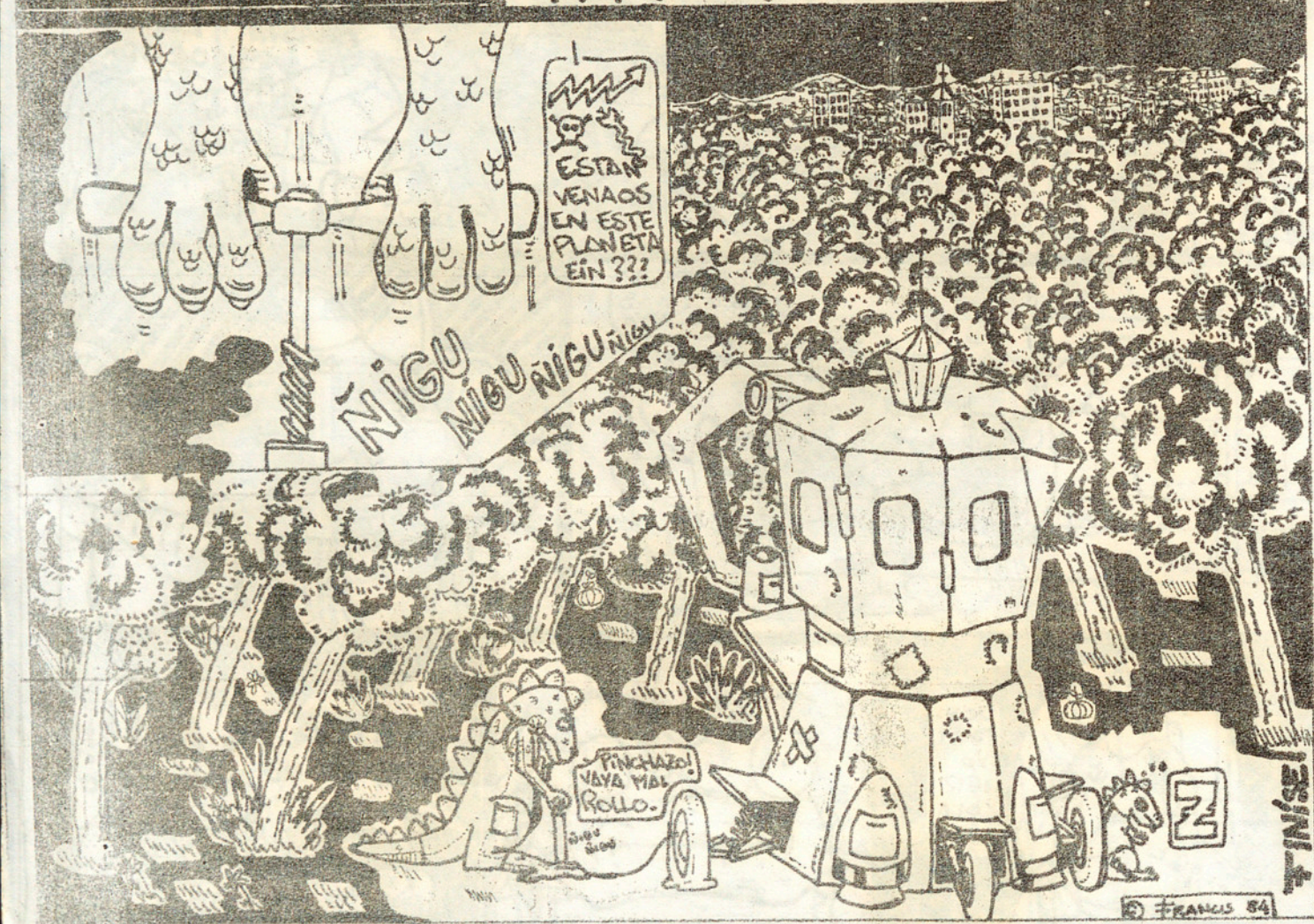
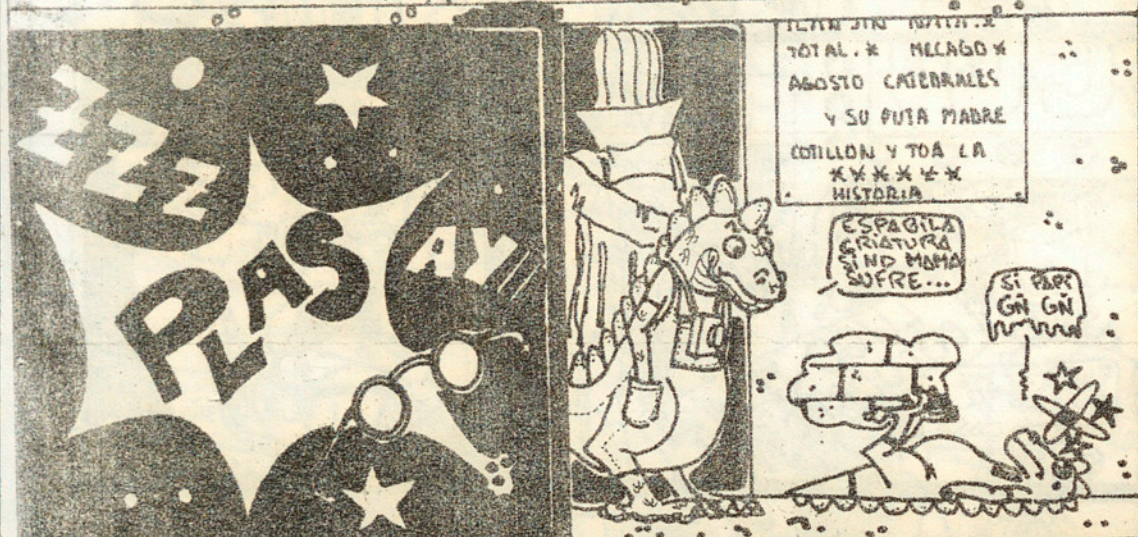

OOON

AAAAAAN!
ESTE TIO NO TIENE RABO

Y QUE COÑO QUIERES...
QUE TENGA SIETE???

EL EXTRAÑO CASO DEL PELO LILA

Todo empezó cuando en una isla del Mar Verde nació una niño con el pelo lila. La gente se quedó consternada, se asustó mucho y fueron a ver médicos y especialistas de todas clases y nadie encontraba explicación ni ningún precedente para tan extraño fenómeno. Al principio el caso armó mucho revuelo, pero al cabo de algún tiempo la gente fue acostumbrándose y llegó un momento en que ni siquiera los periódicos le prestaron ninguna atención --había dejado de ser actualidad-- por lo demás el niño crecía con toda normalidad y gozaba de buena salud. Cuando ya el llamado caso del niño del pelo lila cayó en el olvido, aconteció que en el mismo pueblo nació una niña con dos cabezas. Empezaron a preocuparse mucho más en la Isla y todo el ajetreo de gentes volvió a empezar de nuevo, periodistas de todo el país se dieron cita en el lugar, especialistas cirujanos, médicos famosos, Psiquiatras, y un largo etcétera.

Se mandó al lugar del suceso a un tal Ray, periodista de profesión, para hacer un reportaje para su periódico. Indagando sobre el caso se estaba haciendo un lío, unos decían que no era nada tan especial y que ya se habían dado algunos casos en otros sitios, que había casos así, llamémosles mutaciones o generación espontánea, otros opinaban que podría ser por algo que hubiera tomado su madre durante el embarazo, en fin, había opiniones para todos los gustos. El Sr. Ray, que siempre había sido un periodista digamos, del montón, notaba que aquello era algo extraño, algo raro, y empezó a indagar hablando con los lugareños, investigando; casi sin darse cuenta se apercibió de que la gente de por allí no contaba toda la verdad, notaba algo en el ambiente que le llamaba su atención, como un timbre que despertaba su percepción sensorial.

Ray recibió una llamada telefónica de la dirección del periódico: Ray, ¿qué estás haciendo? divértirte por allí con las aldeanas o qué, contesta: --Oiga jefe, no crea, es que me parece que aquí pasa algo-- Al que le va pasar algo será a tí, Ray, como no termines este maldito artículo y vuelvas en seguida, los demás periódicos han dado la noticia y tú todavía crees que pasa algo. --Está bien si no averiguo nada nuevo mañana mismo regreso, adiós. --De acuerdo, hasta la vista Ray.

Aquella tarde estaba Ray sentado en el único bar de aquel remoto lugar tomándose la cuarta cerveza pensando ... (soy un fracasado, yo aquí imaginando cosas raras y esperando hacer el reportaje del siglo, como siempre, y nada de nada --deja de soñar que ya tienes treinta y cinco años, ya no eres un chaval y tu tiempo para ser un triunfador ha pasado, tranquilízate, piensa que tienes un trabajo fijo, seguro, confórmate, decídetelo de una vez y te casas con Tina y así vivirás la realidad-- Olvídate de los genios, tú no eres ningún genio, solo un escritor frustrado un soñador, oiga... oiga... qué?) Es a usted, sí, a usted, estaba dormido? No, no... solo soñando despierto, y quién es usted? Esto no importa, se llama Ray? Sí, creo que sí, oiga cómo sabe mi nombre? Usted ha ido por el pueblo haciendo preguntas, además es el último de los forasteros que quedan por aquí, tengo una información interesante para Ud., quiere seguirme?. Espere un momento, adónde quiere llevarme? si tiene algo que decirme me lo puede decir aquí mismo. No, prefiero hablar en mi casa, es un poco largo y allí nadie nos puede oír, Vale, de acuerdo, vamos.

Me tenía intrigado aquel personaje, tendría alrededor de unos 45 o 50 años, talvez, incluso podría ser que hasta 60, era muy difícil saberlo porque aparentaba una edad indeterminada y tenía aire bastante misterioso, era de pelo blanco y llevaba una poblada barba y andaba con una rapidez asombrosa para su edad, yo para seguirle tenía que ir a paso ligero. Llegamos a su casa y me hizo sentar al lado de la chimenea que estaba encendida con un buen fuego, se ve que había estado sentado junto al fuego antes de venir a buscarme al bar.

Le gusta la cerveza? me preguntó, y sin respuesta trajo dos jarras grandes de cerveza bien fría, se sentó enfrente de mí y dijo: Ahora escuche con atención lo que voy a decirle y no me interrumpa, por favor.

Hace un año, en la otra punta de la isla cayó un artefacto haciendo un estruendo espantoso, al día siguiente los vecinos lo comentábamos y la gente fue a verlo, yo también, vimos una especie de pequeño cráter con una bola negra que parecía de metal, en su interior y desprendría mucho calor y un poco de humo blanco que a pocos días cesó; en el lugar se le llamó a aquello un fenómeno celeste, algo así como una estrella fugaz que suelen caer a veces del cielo; al cabo de un mes la gente ni siquiera se acordaba de aquello. Pero lo que yo sé, es que a partir de aquél día, las cosas no volvieron a ser como antes y empezaron a ocurrir cosas muy extrañas en la isla.

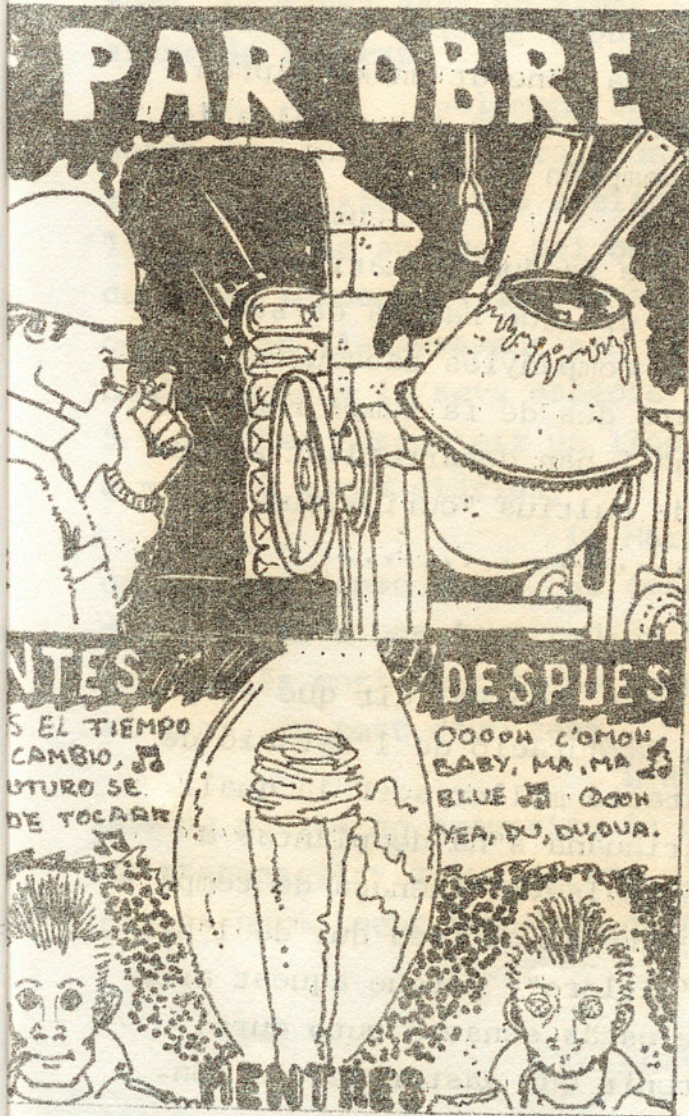
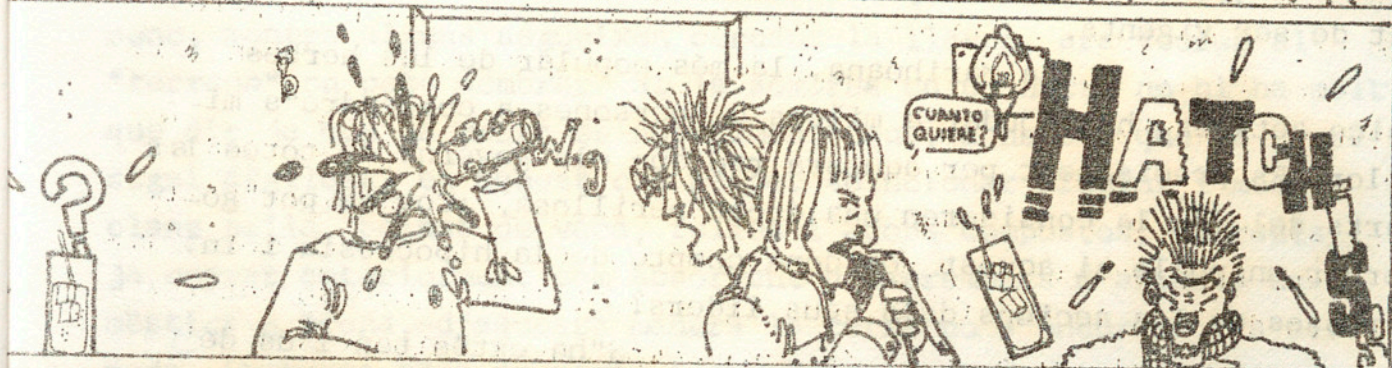
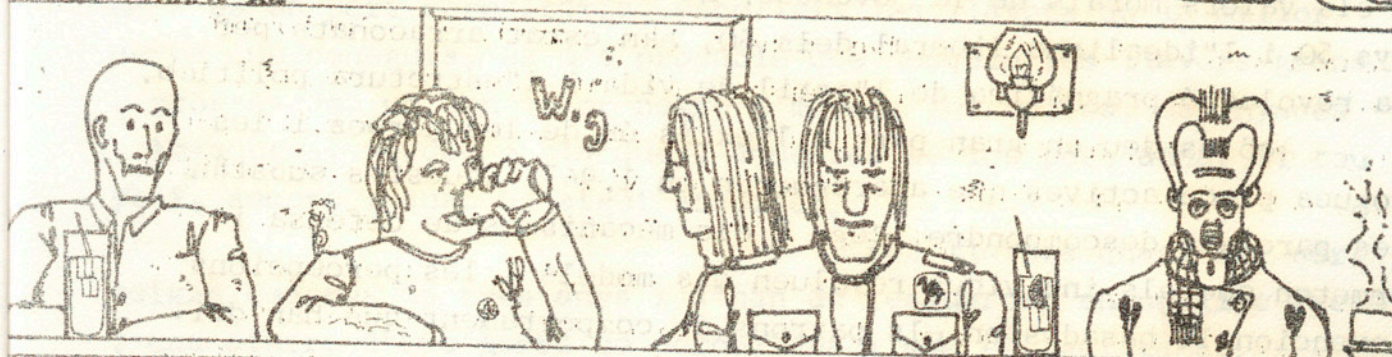
Al principio fueron pequeñas cosas aparentemente sin relación entre sí, dos suicidios en muy corto espacio de tiempo, cosa bastante rara en la isla (la gente de aquí está muy equilibrada psicológicamente hablando), al cabo de un mes de haber caído el extraño artefacto, vinieron por el pueblo unos señores muy misteriosos, cinco en total, con unos aparatos muy especiales y unos extraños instrumentos, se decía que eran científicos, investigadores que iban a estudiar la estrella fugaz que había caído aquí, Lo raro del caso es que es solo estuvieron aquí dos días, no le parece pocos días para estudiar una cosa caída del cielo?, o es que tal vez supieron en seguida de que se trataba?, después, mandaron a unos campesinos que cubrieran todo con tierra y se fueron tal como habían venido, sin decir nada a nadie y nunca se ha sabido nada de ellos.

El artefacto había caído a mediados de Febrero, a principios de Abril, de los tres partes que hubo, los tres nacieron muertos, para mi punto de vista, demasiada coincidencia, en Mayo nace el niño del pelo lila, estamos a quince de Julio, nace el cuatr de Julio la niña con dos cabezas, hay unas cuantas personas que no se encuentran bien, qué va a ser lo próximo que ocurra?, oiga, no podría llevarme con Ud, al continente? estoy muy asustado. Ud, qué piensa de todo esto?

Ahora me acuerdo del caso del niño lila, un colega mío causó sensación con su reportaje y se le tachó de sensacionalista y visionario, pero como pasa con estas cosas, se silenció un poco para no alentar y alarmar a la gente y evitar falsas especulaciones, y así se olvidó rápidamente debido a la gran afluencia de noticias que hay diariamente en el mundo, se llegó a la conclusión de que podría ser un caso de generación espontánea, claro que esto no dejó de ser una conjetura. Por otro lado, yo que por mi trabajo como periodista, llevo quince años leyendo cada día de tres a cinco periódicos, nunca me enteré del extraño caso del aerolito caído en esta isla, como usted me ha dicho y... es muy raro, me habría enterado, bueno pensándolo bien no me extraña, es que no debía tener la suficiente importancia para salir en los apeles, como decimos nosotros, o.. tal vez...demasiada. Qué? no es posible, si son las cuatro de la madrugada,... lo siento señor...cómo se llama?. Howard, Jack Howard, puede llamarme Mack, quédese a dormir aquí es muy tarde para ir al hotel. KLUS (seguirá)

ACUDITXUS

© Francis 84

ANUNUCIIS

ESCRIT EN CASTELLA PERQUE SI. ¿PASSA?

- * SE BUSCA PERRA GORDA. (INQ. : B.E.)
- * SE BUSCA BALA PERDIDA EN "LA MUERTE TENIA UN PRECIO" (INQ. : E.D.)
- * SE BUSCA CAJITA CHINAS CON CIENTOS Duros COSIO. (A.P.) (INQ. : Y.Q.S.)
- * SE BUSCA CARGAMENTO HACCHIS PERDIDO EN "UN ESTORNILLO. (INQ. : U.Q.E.R.)
- * SE BUSCAN SOLIDOS ENROLLADOS PARA FORMAR EL NUEVO PARTIDO POLITICO P.P.D.P.D.

INFORMES

1. BANCO DE ESPAÑA
2. EL DIRECTOR
3. YO QUE SE - ABSTENGANSE PASIAS
4. UNO QUE ESTE RESERVIADO.
5. PARTIDO PARTIDARIO DE UN PORRO DIARIO

NOTES MARIHUANERES

DURANT els últims 20 anys han tingut lloc canvis revolucionaris en els valors morals de la joventut. El materialisme sorgí dels anys 50 i l'idealisme liberal dels 60, han estat arraconats per una revolució pragmàtica de l'estil de vida i l'estructura política.

Açò es deu en gran part a l'extès ús de les herbes i les drogues psico-actives que aparegueren en 1.967. Aquestes substàncies pareixen descompondre l'ego i els mecanismes de defensa i permeten que els individus revaluen els models i les percepcions convencionals basades en els patrons de comportament que han deixat de ser vigents.

La Marihuana, la més popular de les herbes psico-actives, han ajudat a milers de persones a comprendre's millor. Es precisament per aquesta raó que els governs de totes les parts del Món la consideren una droga perillosa. ¿Com se pot governar un poble si aquest és dona compte de la hipocresia i interessos de les accions dels seus líders?

S'ha extès tan l'ús de la Marihuana que els esforços repressius dels governs han fallat gausibé completament. Aquesta repressió ha generat un menyspreu cap els esforços ineptes dels líders d'un sistema que escolta les seves campanades a morts, però que no comprén el sò.

Sensenes, hi ha que substituir el sistema econòmic que fa que la Marihuana sigui un altre article de consum, en tot del que hauria de ser. "Nota exemplar que vé al cas": les grans companyies tabaqueres (Marlboro, L&M, etc.) tenen enregistrats des de fa temps noms com: "joint", "pot", "marihuana", "grass" i han desenvolupat amb caràcter "experimental" diversos tipus de cultius "curiosos, no?"

CULTIU DE LA MARIA

La Marihuana és una planta anual. Açò vol dir que el període de vida de la planta se basa en la duració de l'estació de creixement. Quant més llarga és l'estació millor serà la qualitat i més abundant la collita. La Marihuana s'ha de plantar a l'aire lliure, dues setmanes abans de qualsevol amenaça de temps gelat i s'ha de recollir abans de que arribi el fred dur de l'hivern. Idò, ja ho sabeu marihuaners, "al loro", perquè aquest article va dedicat a vobros, si a tu que estàs sense un puto duro, perquè puguis fumar tot l'any sense tenir que gastar-te els cèntims comprant "costo".

Si algu de voltros no està al dia que no se despisti que està arribant el temps del sembrar. Bè, el primer que necessitam és la matèria prima, és a dir, la llavor, el que no en tengui "que se busque la vida", o si no se queda sense fumar enguany, apa, a buscar-te una llavor almanco!! quan et fotis de cap amb una, informa't sobre el "peregrí", perque la potència de l'herba és en part mereditària, escolleix les llavors de la millor herba que coneguis, és més provable que nesquin les llavors grans, grosses amb un bon color negre o marró, les velles, espanyades, immadures, verdes o blanques, aquestes se les pots donar al teu vesí, sempre i quan no sigui sospitosos..

Les llavors quasi mai serveixen després de tres anys i s'han de resguardar en un lloc fresc, com dintre d'una gerra de porcellana i que estigui tapat.

Bono, mentre alguns segueixen cercant la llavor, ara veurem el "terreno" on pots sembrar. Si la sembres en un hort, no hi ha molt que dir ja que la terra és normalment bona, a no ser que la terra sigui argilosa, en aquest cas se pot solucionar afegint i mesclant palla, boines de vaca, fulles i adobs compostos, serradís ja emprat anteriorment com absorbent d'excrements d'animals domèstics o arena, d'aquesta manera la terra no s'endureix i s'aïreja. La terra s'ha de cavar i preparar-la d'un mes o dos mesos abans de sembrar.

Solament falta sembrar-la, collir les llavors i posar-les en remull durant un dia en un got d'aigua o en un plat amb paper higiènic que estigui humit per a que vagin absorbint l'aigua i les sembres pel capvespre, fer un clot d'un centímetre de fondó i posa una llavor amb l'extrem puntiagut cap a dalt, no cobreix-lo lleugerament amb terra, regar-la i mantén-la terra humida segons la seva espècie i la capacitat naixeran entre els 5 i 14 dies. Esculleix un lloc que li toqui el màxim de sol, com a mínim 9 hores diàries.

La Marihuana no pot créixer ni viure en un ambient sense aigua. Se desarotlla una arrel principal que pot arribar a una longitud de la meitat de l'alçada de la planta. Açò és motiu per a que sempre que se pugui s'ha de sembrar al camp, en tot d'un test, normalment amb terra.

L'aigua, açò és més difícil predir, una de petita no necessita la mateixa quantitat que una de grossa, jo t'aconsellaria que durant el primer mes i mig que la terra estigues normalment humida i després que tingues cicles humits i secs.

La terra s'ha de cavar i preparar-la d'un mes o dos mesos abans de sembrar.

Solament falta sembrar-la, collir les llavors i posar-les en remull durant un dia en un got d'aigua o en un plat amb paper higiènic que estigui humit per a que vagin absorbint l'aigua i les sembres pel capvespre, fer un clot d'un centímetre de fondó i posa una llavor amb l'extrem puntiagut cap a dalt, no cobreix-lo lleugerament amb terra, regar-la i mantén-la terra humida segons la seva espècie i la capacitat naixeran entre els 5 i 14 dies. Esculleix un lloc que li toqui el màxim de sol, com a mínim 9 hores diàries.

Emperö mai que la planta no arribi a marcir-se i regala cap al fosquet ja que després cau la nit i té més temps per absoldre l'aigua.

Quan la planta hagi arribat a l'altura d'entre 60 Cm i 1 Metre, tindràs que decidir si tallar-li les puntes; si li talles la punta superior a uns 7"5 Cm. per davall i les branques secundàries que siguin molt llargues. La planta en tost de créixer cap a dalt, creixerà pels costats i se veurà manco, però també treuràs manco herba. No sé, fer el que vulguis, i té en compte que els vents no perdonen voreres, però crec que és molt important que la planta passi desapersabuda, sobretot, si en en tans moltes de sembrades!

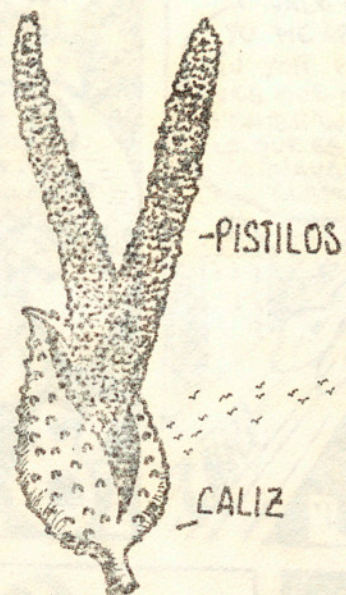
Es quasibé impossible averiguar el sexe de les plantes abans de que comencin a florir, idó, si encara no ho creus, la Marihuana té sexe! No t'encaparrutis en buscar-lo, que no ho trobaràs, ho sabràs quan sigui l'hora, quan la floració, que serà més o manco a mitjans agost, començaran a brotar raïms de petites flors que penjaran cap abaix. Aquestes poden ser blanques, verd-i-blanques, grogues i color purpurina. Pengen de petites branques que surten del tronc principal. Quan la planta està madura, les flors s'obren sortint una antena groga. Posteriorment el vent desmina el pol·len, la planta femella sol tenir més fulles que l'altra i triga alguns dies més en florir que el mascle. La seua flor està composta d'un estigma blanc, delicat, pelut i suau erigint-se cap a dalt en forma de V. Aquest estigma està aferrat a la base d'un ovari que pareix un petit estoig verd. La planta femella és la que més interessa perquè produeix moltes més fulles i és molt més potent que la masculina. I si talles les plantes molt abans de que fecundin a la femella, aquesta encara sortirà més potent.

Bono, ha arribat el dia tan esperat des que fos sembrada la primera llavor, la recolecció que s'ha d'efectuar-se pel matí, ja que la resina està en la planta i s'ha de collir la planta sobre les 10, perquè a n'aquesta hora ja està seca d'humitat que hagi caigut durant la nit. El secat s'ha d'efectuar-se a l'ombra i que estigui airejada, entorn de 8 o 12 dies, ja ens podràs ben convidar.

(Quan l'herba estigui mig seca l'emboliques i la poses davall un pneumàtic durant uns 15 dies).

Dídac

HEMBRA

CALIZ

ESTAMBRES -

POLEN

MACHO

no posis cap més treva
al desitjable cos,
prou llavis en repòs
divinitzen ta gleva

de pell porprosament
besada amb energia,
oh, flama resplendent
crema eixa melangia

que sovint et sospira
enutjosos anhels
d"antany, pluges d"espires
dansen al nocturn cel

seràs deute de fira
si et plau ser tan cruel. (D. Coll)

BRUTA CONSCIENCIA, perquè fumava aquell vespre si mai havia
fumat abans, aquest vici m"era desconegut, en tot cas algun
animalet de la consciència se'n riuria de tal acte quotidià
, més o manco, absurd en tot sentit, trivial; fumar!
perquè li donava tanta importància, perquè em discriminava
tal aventura que havia iniciat en aquell pub Saphos, les
ombres et retgiraven, els ritmes em sobtaven per instants,
volia saber una motivació prou convincent, tenia cruïssitat
, no era per estalviar-me alguns cèntims, sempre anava pelat,
havia llegit en la secció de SUCESSOS del diari local insular,
que algú encara no descobert havia perdut una cartera amb docu-
ments, entre altres, el D.N.I., però el redactor àvid i suspen-
siu que redactava les notícies per capítols no citava altres
objectes de la troballa, una foto compromesa, una foto que podia
produir un escàndol més enllà de l'illa,
era una foto de la bruta consciència, si us plau l'estic cer-
cant, pagaria car i discretament demostraria que no som culpa-
ble, tenc racionalitat per dosis, per astres també,
escriviu a l'apartat de correus 453/-

DARRERS DIES

Quan em varen demanar aquesta col.laboració amb motiu dels darrers dies, em vaig plantejar tot d'una el fer un petit anàlisi històric d'aquestes tradicionals arreu del món il.lustrant-ho amb exemples i anècdotes, que n'hi ha de ben curioses. Però de seguida em vaig donar compte de que en realitat no calia remuntar el feixuc camí dels segles per fer-ho. Sovint sentim parlar del treball com un dret -que ha esdevingut constitucional, mira quines coses!- però molt poques vegades es sent reivindicar com a tal la festa. El dret al treball, que és un eufemisme del dret a una vida digna, comporta inevitablement el deure de mantenir tota la màquinària estatal i supraestatal, és doncs, si es mira be, un dret ben tort. El dret a la festa, en canvi, és alliberador quan es practica.

A l'època clàssica els poders públics tenien ben clar aquest dret a la bulla i eren conseqüents: a les polis gregues era l'estat el que organitzava les disbauxes col.lectives que es pagaven amb els diners públics. El mes de febrer tenien lloc a Atenes les Leneas, festes a on corria el vi i es feia el sexe amb alegria i sense impediments. Aquests dies varen ser els que donaren peu al naixement de la comèdia clàssica que sempre va anar forçada carregada d'un contingut crític i de mala llet cap al poder establert que malgrat tot les mantenia econòmicament. Però és que els grecs inventaren una cosa dita democràcia (Demos+ poble; cracia=govern) i la practicaven convençuts.

A l'època de l'Imperi romà, les celebracions agafaren un caire més bestial: la gent, els ciutadans romans es disfressaven d'animals i aconseguia més èxit aquell que imitava més be l'animal representat. N'hi havia per tots els gustos, cabres, galls, bous, ases... Podem imaginar el descontrol que devia haver-hi entre aquelles pedres, que el temps ha fet sagrades, amb els bramuls i les postures obscenes dels animalets, doncs la festa es feia també amb un fort contingut sexual. El dia més important era aquell en què els senyors trasbalsaven els seus papers amb els esclaus, i vet aquí que els esclaus aquell dia, vestits de patricis, s'aprofitaven per fer-li pagar al senyor tot el que els hi havia fet passar durant l'any. Aquest costum passaria a l'edat mitjana amb el nom de "festa dels bojós".

Si bé el cristianisme quan es va fer amb el poder a l'Imperi va prohibir totes les festes paganes provant de substituir-les per festes propiament cristianes, la praxis va demostrar que les coses arrelades al subconscient col·lectiu, i les festes més que més, no es poden eliminar gens fàcilment: per això no li va quedar més remei a l'Església que cristianitzar (intentar-ho, al manco) les festes tradicionals. Així el solstici d'hivern passaria a ser la nativitat; el d'estiu, Sant Joan; el de primavera, la Pasqua, etc. Però la que mai es va poder ni treure ni cristianitzar, doncs la seva essència és pagana, va ser aquesta dels darrers dies.

Si bé a quasi totes les altres festes de l'any han restat elements pagans, com ara el foc per Sant Joan o el totem florit (ara "Cruz de Mayo"), és a n'el carnestoltes on trobam la més forta revolta pagana contra el nou estatus vital: és, per dir-ho d'una manera èpica, un crit de llibertat del cos i de l'esperit enfront d'una nova realitat repressiva. No és gens estrany que els temes preferits als darrers dies siguin la religió i la litúrgia cristianes, i així tenim que a l'època renaixentista el carnestoltes es celebra fins i tot al Vaticà i són els bufons del Pare Sant els qui l'es-carneixen, vestits com ell, celebrant misses bufes i funerals festius.

Mijaíl Bajtin diu: "... les celebracions del carnestoltes oren força importants a la vida de les poblacions mitjvals, fins i tot en quant a la duració: a les grans ciutats podien durar fins tres mesos per any (...) obligava als homes a renegar en certa manera de la seva condició oficial (com a monjo, clèrig o savi) i a contemplar el món des d'un punt de vista còmic i festiu. No sols els escolars i els clèrigs, sinó també els eclesiàstics d'alta jerarquia i els doctos teòlegs es permetien alegres distraccions en les quals es desfeien de la seva pietosa gravetat, com en el cas dels "jocs monacals" (joca monacorum).

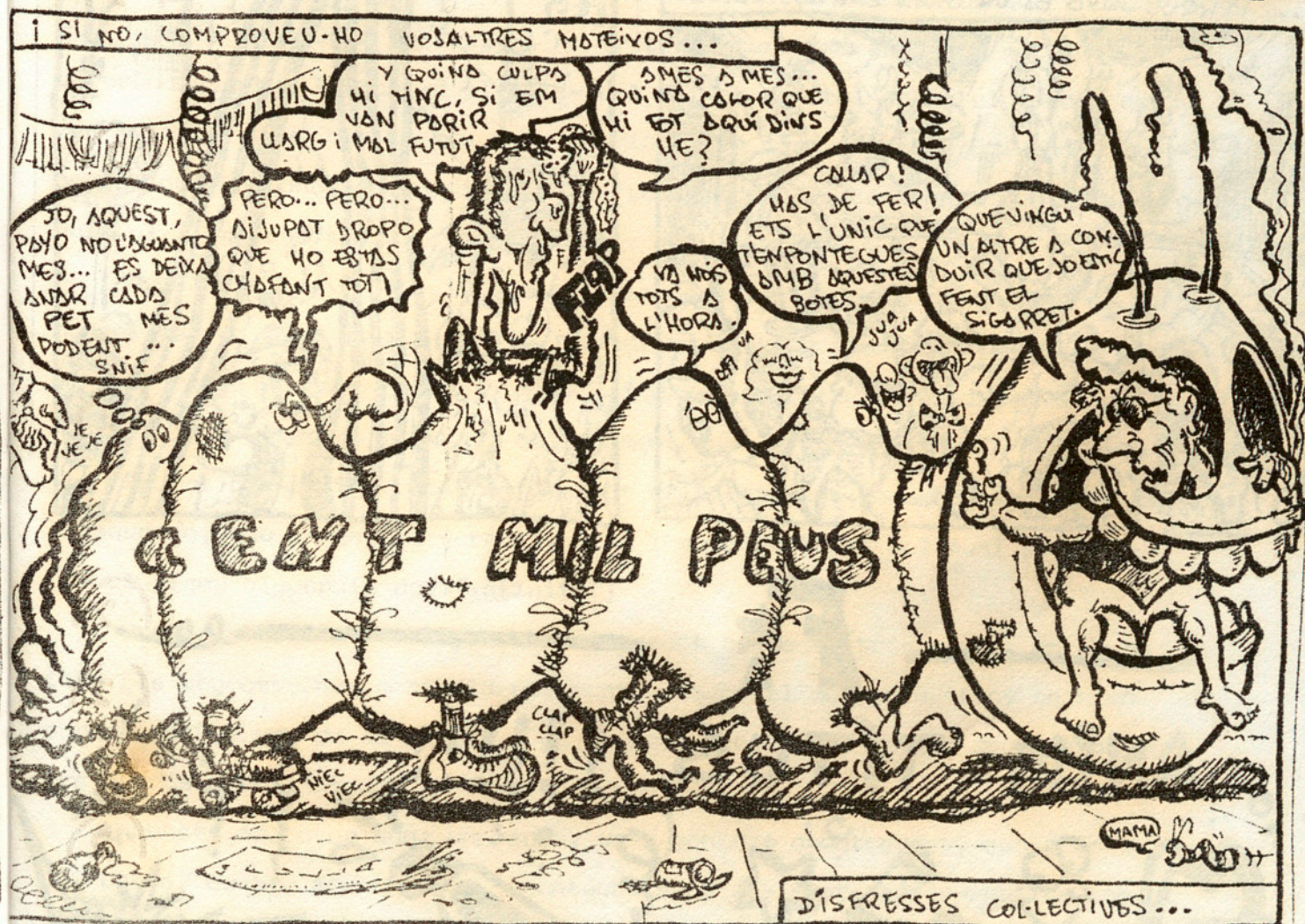
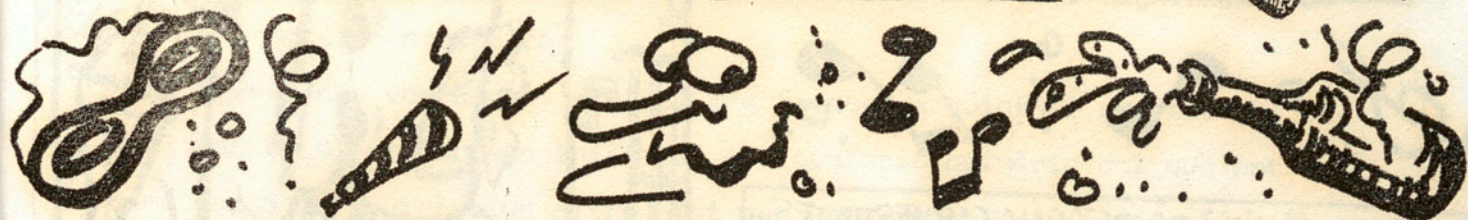
En fi, d'aquesta festa no és temps ja de parlar-ne gaire, sinó de fer-la. Com diu Shakespeare "a beure i a fer sexe avui i demà, dijuni i penitència" que són els darrers dies!... i tal vegada demà serem mutants radioactius, i això sí que ho serà una mascarada.

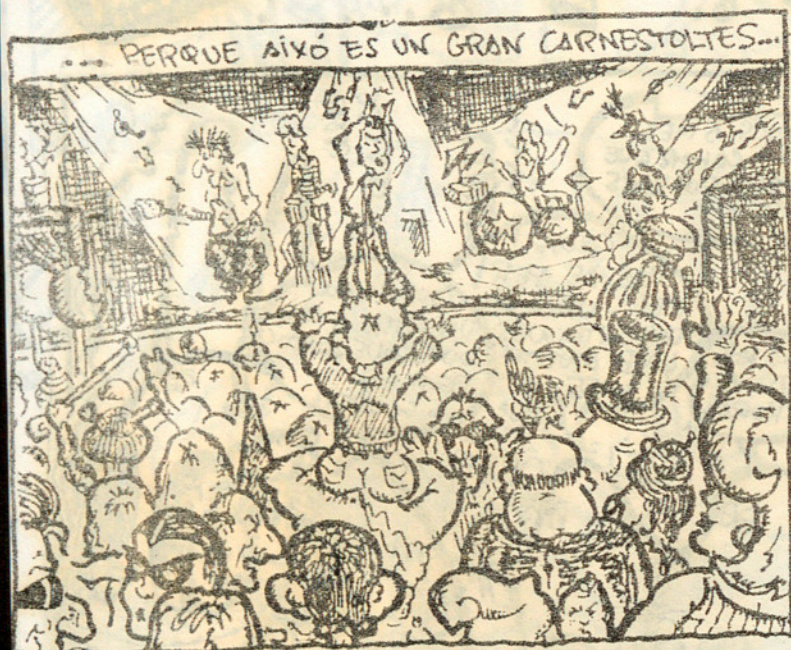
Arnau Socias.

SUGERÈNCIES:

SON INFINITES LES POSSIBILITATS. NOMES ES QUESCIO DE FANTASIA. PER EXEMPLE: A N'HI HA QUE SON...

F*

ANIM TITUS !!!!!

DOBRE EL TAROT (II)

En primer lloc voldria fer una al·lusió a que per l'absència del meu amic Miquel Febrer, em permet de seguir aquest tractat o síntesi del que podien ser les cartes del tarot en general, ("endevinaories") a pesar del poc que pugui saber, diguem-ho, de l'art endevinatori.

Bé, ja m'he disculpat i aquí hi ha açò.

La carta que segueix a la primera pot esser la que va numerada amb l'I; és el mag o, com es coneix a Espanya, el Prestigitador, segons el tipus de carta s'empri, encara que no té importància el nom ja que el significat pot ser o és el mateix en cada cas.

El primer que vos podria dir del mag és que, seguint el corrent del cicle, el mag és el primer pas iniciatiu a l'evolució primària del que pot ser el camí cap a la saviesa. Un altre punt que voldria aclarir és que l'arcà que descriu en aquest capítol, l'he tret del tarot marsellès i vet-aquí la diferència entre l'arcà -o el boig- del primer capítol sobre el tarot, que, com molt bé ho va dir el meu amic en Miquel és obra d'Arthur Edvard Waite, anglès que va concebre un tipus de cartes, entre els contenars que s'han produït al llarg del temps.

Seguint amb el mag vull passar a la descripció de l'arcà segons el tarot marsellès: Un mag, dret davant la taula, on disposa els seus objectes, sosté una esfera -o un disc- groga, entre l'índex i el dit gros de la mà dreta, mentre amb l'esquerra dirigeix obliquament cap al cel una vara.

Aquest personatge està representat de front, amb la cara girada cap a l'esquerra, duu un capell vermell, groc i verd la forma del qual sembla - o és- el signe algebraic de l'infinit ()

Dret darrere una taula, que curiosament només té tres cames, on hi ha tots els objectes que manipula vivament, posant el més gran afany en això perquè està segur de sí mateix i de la seva habilitat, ja que aquests objectes representen l'aigua, el foc, la terra i l'aire.

Aquests objectes són: una copa, unes monedes amuntogades, dos daus i una bossa, quatre monedes més, amuntogades en dos munts són vermelles com el barrilet que hi ha enmig d'elles, un ganivet blau amb fulla despallada que al seu costat té un estoig del mateix color.

En un sentit general el mag és símbol d'activitat originària i del poder creador existent en l'home.

En aquest nivell el mag s'identifica amb la materialitat del creat, fins ser ell mateix demiürg i criatura (en un sentit psicològic, per quant l'accés a la identitat és producte de l'experiència personal-l'home és el resultat de les seves accions-). D'aquesta manera hi cap interpretar la supressió de la quarta cama de la taula, que converteix l'objecte extern en protagonista, en representatiu del ternari humà en el món. (Esperit - psiquis - cos).

Una altra especulació interessant entorn de l'arcà I, podria establir-se a partir de la seva extremada activitat, del seu dinamisme sense repòs (producte del seu caràcter intermediari entre el sensible i la virtualitat) que el relaciona estretament al simbolisme de Mercuri. Si això és ver, la vara que duu a la mà esquerra no seria més que la simplificació del que és caduc i de la mateixa manera l'estrany capell correspon quasi exactament al casc alat de la divinitat. Segons Cirlot, el seu nom en grec és Hermes, significa interpret, mitjancer, el que estaloniaria aquesta teoria. Ja s'ha vist el paper fonamental que com Hermes Trimegist va tenir en la història de l'ocultisme i els alquimistes desenvoluparen bona part de les seves subtils investigacions entorn del seu simbolisme (Mercuri). Per altra banda demostra la supervivència del personatge a través del cicle fàustic en la figura de Mefistòfeles, per la del llenagadís Déu i el mag que l'evoca.

Relacionat amb l'Aleph de l'alfabet hebreu, s'associa a tota idea de principi i també al primer so articulable. A. Maestri recull la tradició segons la qual expressa la força, la causa, l'activitat, el poder i seria el paradigma de l'home en la seva relació amb els altres. No s'ha d'oblidar que Mercuri, missatger dels déus, és també protector d'activitats tan mundanes com el comerç i els viatges i patró gentil dels lladres.

Gran part d'aquest comentari s'ha tret de deduccions o expressions imaginatives d'uns textos del llibre "El Tarot o la màquina de imaginar" de A. Couste.

ELS EDIFICIS I LA SEVA VOLUMETRIA

Ara, en aquest país del canvi les coses se fan per decret-llei, per caprici, per honestedat o simplement per mala llet. El Govern actual, és a dir, el PSOE s'està jugant el prestigi popular en diferents casos, sempre amb un efecte a llarg plaç, lo que motiva que el risc sigui gran, costós, antipopular, desastrós en una paraula. Casos com l'indult pendent d'en Vinyader, l'expropiació de Rumasa massa costosa, la reconversió industrial tan tendenciosa, serien alguns típics i tòpics de la premsa actual. El que està molt i bastant clar, és que el ciutadà no és més feliç ara que abans, amb el regim d'UOD, si aquest govern no financia la felicitat ciutadana ja és prou argument per determinar el seu fracàs com a govern.

Un cas concret d'urbanisme que avui preocupa al ciutadà llenc és el referent a les edificacions segons les volumetries. Aquesta normativa que actualment paralitza projectes i que té com a conseqüència fer de Ciutadella una ciutat esponjosa, seria de bon grat si anés acompanyada d'una contrapartida i bona voluntat de l'Ajuntament o majoria municipal, una contrapartida que exigís un descompte o una subvenció per la compra de solars al ciutadà que vulgués construir-se la seva casa unifamiliar, baixeta i de ciutat esponjada, sino és així, aplicar la normativa de la volumetria és caure en un pou d'hunitats, en un cost massa elevat per edifici, i tanmateix, qui en el fonsarien festa serien, com sempre, les immobiliaries que tinguessin terrenys a les afores de la ciutat on se preveu la continuació del casc urbà.

També és ridícul aquesta obsessiva preocupació per la qualitat de vida i d'urbanisme quan són molts els carrers que no estan asfaltats, sense una il·luminació correcta, sense conducció de cloaques, ni res que sigui testimoni o prova de qualificació urbana.

Vaja, que la honestidat pot esser-hi, empero no n'hi ha prou si hem de normalitzar, normalitzem les coses pendents que facin digne la ciutat.

Aplicar una llei sense estudiar cas per cas, seria insuficientment ètic.

LAAASTIMA
QUE TERMINO

... EL FEEESTIVAL
DE HOOOOY...

... PROOOONTO
VOLVEREMOS
CON MAS...

DI-VER-SIO-NEES

PORKY...
PORKY...

JE, JE

GUAPAMENTE!!

CARNIVAL

